

Harmoni“, er altsaa den, at deres Nerver har samme Art af Modtagelighed, er lige ømfindtlige overfor visse Indtryk, lige upaavirkelige overfor andre. — Beundrer De ikke min Logik? — — Men Arten og Graden af vore Nervers Modtagelighed,“ vedblev hun, da Emanuel stadig intet svarede, „det er Resultatet af vor Opdragelse, af vor Omgang, vor Beskæftigelse, vor Læsning ja ikke alene af vor egen men af vore Forældres, vore Bedsteforældres og alle vore Forfædres op i mange Led, ikke sandt? De vil nu forstaa — —“

„Fortræffeligt!“ afbrød Emanuel hende, idet han pludseligt med et stort Smil løftede Hovedet. „Jeg forstaar nu, at Betingelsen for, at et Menneske skal blive fuldkommen lykkeligt med et andet, er den, at dette andet Menneske maa være ham lig paa alle Punkter; det vil sige, at det maa have samme Opdragelse og samme Omgang, og desuden helst have samme Fader, samme Moder, samme Søkende og samme Forfædre op i mange Led . . . med andre Ord, at det maa være ham selv! Ja, deri har De Ret, Frøken Tønnesen. Selvkærligheden, Egoismen, det er sikkert efter den moderne, konservative Livsanskuelse den eneste varige og paa-lidelige Kærlighed. Det mener jeg ogsaa!“